

Trăng Trong Lòng

Chương 67 : Chương 67: Thượng Đế quá yêu thương loài người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Pi sà Thần

Ngoài cửa phòng trà Long Duyệt, Hoàng Anh vịn vào tay của tài xế, cúi đầu xuống xe, sau đó cô hơi quay cái đầu ngẩng cao sang một bên, cưỡi ruy băng màu lục vàng thắt dưới cằm ra, bỏ mũ cúi xuống, quan sát bảng hiệu phòng trà.

Vừa hay Tiên Thừa đang ở quầy lễ tân tầng một, từ khi chiếc xe ô tô ngoài cửa dừng lại trên con đường chật hẹp, anh đã nhìn thẳng vào vầng sáng khiến người ta loá mắt - thần thái và động tác của cô.

Hoàng Anh cúi mặt xuống đi vào phòng trà, nở nụ cười với anh, cú điện thoại lần trước còn muốn anh đi chết đấy.

Tiên Thừa hất cằm sang bên cạnh, ra hiệu cô lên tầng cùng.

Chiều ngày hôm sau từ Hong Kong về, Hoàng Anh vớt bừa mũ sang một bên, ngồi lên chiếc ghế tựa rộng lớn ở tầng ba, liếc nhìn cái lồng chim treo trên cửa sổ, trong nhốt một con chim nhỏ màu hạt dẻ, nó đang lắc lắc đầu, chải chuốt lại lông mình.

Tiên Thừa ngồi đối diện cô, thuận mồm hỏi, “Ăn gì?” Hỏi xong lập tức hối hận.

Phòng trà bán trà và bánh ngọt, cô coi nơi này là quán rượu, không chỉ gọi đồ ăn nóng, xíu mại gan heo, bánh bao nước [1] nhân cua, còn đòi một cốc trà sữa uyên ương. Tiên Thừa giả vờ thân thiện, “Có muốn thêm đá không?”

[1] Bánh bao nước (thang bao): là món ăn rất độc đáo ở Thượng Hải nói riêng và Trung Quốc nói chung, lớp vỏ bên ngoài là bột mì được cán rất vỏ mỏng nhưng bên trong là phần nhân đặc biệt. Đó là “thạch da lợn”.

Khi hấp ở nhiệt độ cao, thạch sẽ tan ra, tạo thành một dung dịch nóng sốt, vừa miệng và ngon tuyệt hảo. Chiếc bánh sau khi hấp cũng sẽ “béo” hơn nhiều so với bánh bao thông thường. Khi ăn bánh, bạn sẽ phải dùng đến ống hút, sau khi hút xong nước, bạn có thể dùng đũa hay đĩa để ăn vỏ và phần nhân còn lại như một chiếc bánh thông thường.

Hoàng Anh cười đáp, “Được đấy.”

Anh lộ nguyên hình, “Được cái đầu mày! Xuống tầng rẽ trái trả tiền trà, đi thong thả không tiễn!”

Tiền Thừa nghiêng người ngồi trên ghế, cong ngón tay lên gõ bàn một cái, cuối cùng vẫn đi xuống tầng lấy mấy lồng hấp trà bánh, một ấm Bích Loa Xuân lên.

Hoàng Anh bận bịu kéo cái khay đựng sẵn tách trà đến, nhanh nhẹn nhắc hai tách đặt trên bàn. Lúc Tiền Thừa châm trà, cô đã gấp một cái bánh bao nước lên, lượn thìa múc, cắn một miếng, khá bồng miệng, không kịp hút nước sốt chảy ra bên môi, ngón áp út cô quẹt một đường, lại mút vào.

Tiền Thừa ghét bỏ giật mấy tờ giấy ăn ra nhét cho cô.

Hoàng Anh gắp đũa một cái, cái bánh bao nước chỉ còn da nhân vào miệng, vừa quan sát kĩ người đàn ông trước mặt, có lẽ quá lâu không gặp, dường như Tiền Thừa cũng không cà lơ phát phơ như trước, mặc áo T-shirt đen, nom đứng đắn hơn chút.

Tiền Thừa lôi một bao thuốc trong túi quần ra, rút điếu thuốc ngậm trên môi, khựng lại một lát, gỡ điếu thuốc xuống nói, “Mẹ bảo nhớ mày, rảnh thì về nhà chút.”

Hoàng Anh vừa gắp một miếng sủi cảo tôm, chuẩn bị đưa vào miệng thì dừng lại, đồng ý đáp, “Mai sẽ về!”

Miếng sủi cảo tôm óng ánh long lanh đã đến mép rồi, cô vẫn không ăn, họ đều nghe thấy tiếng có người lên cầu thang. Ánh nắng chiếu rọi,

bóng dáng cao to của người đàn ông đổ lên sàn trước, không có chút cảm giác hồi hộp nào.

Tiền Thừa quay đầu lại nói với cô, “Anh còn có việc, đi trước.”

Lúc anh sắp đi qua bên cạnh người đàn ông nọ, nói một tiếng theo thói quen, “Trần tiên sinh.”

Trần Tông Nguyệt vỗ vỗ vai anh ta.

Không phải Tiền Thừa không muốn nói chuyện với cô, có điều Trần tiên sinh đã nhắc nhở anh, giờ này ngày này, Hoàng Anh đã không còn là em gái nhà anh, tốt nhất nên giữ khoảng cách với cô, dù cho nhìn cô vẫn yếu điệu, yếu ớt như thế.

Dù gì, anh cũng không nhận nổi một tiếng ‘anh rể’ của Trần Tông Nguyệt.

Trần Tông Nguyệt ngồi vào chỗ Tiền Thừa vừa đi, nghiêng nửa người ra trước, tì tay lên mặt bàn, giọng anh vốn đã trầm thấp mê người, “Sáng sớm không ăn cơm ở nhà?”

“Em muốn đến gặp anh nhanh hơn chút mà.” Hoàng Anh nói xong, ỷ vào khoảng cách đủ ngắn, mà hai chân cô thì vừa thon vừa dài, tự nhiên duỗi thẳng ra, giày sandals đổ giao nhau ở sau mắt cá chân anh.

Cuối cùng cũng nếm thử mùi vị sủi cảo tôm, cô há mồm cắn một nửa, lớp vỏ trắng bị rách lộ ra nhân hồng xanh, thưởng thức mấy con tôm trong nhân xong, liền nhét hết vào miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn cử động lên xuống, cô nuốt xong rồi nói, “Sao nơi này không bán (trà sữa) yên ương?”

“Đây là quán trà, không phải quán trà sữa.” Trần Tông Nguyệt cười nhẹ một tiếng, không chạm vào tách trà của Tiền Thừa, vươn tay ra cầm tách trà của cô, nhấp một ngụm, “Em muốn sáng sớm đến đây, anh dặn họ làm bữa sáng nhé?”

Hoàng Anh cong tí mắt, “Cảm ơn, chờ ăn xong em hôn anh một cái.”

Trần Tông Nguyệt bật cười, còn đáp, “Được.”

Xế chiều hôm nay Giang Diễm không có lớp, cầm một hộp bánh hải đường [2], rướn cổ lên thăm dò bên ngoài hàng rào một khu biệt thự liền hợp, đợi được một cô gái mặc áo ngủ màu trắng có thêu trước ngực chạy ra mở cửa, ruy băng buộc mái tóc bù xù của cô bay bay.

[2] Bánh hải đường: một loại điểm tâm ngọt truyền thống của thành phố Vô Tích (Giang Tô), Trung Quốc, có từ thời Thanh, vì bánh giống hoa hải đường nên có tên này

Hai người mặt đối mặt liên cười không dứt, ngồi trên thảm trong phòng Hoàng Anh, cắt bánh, có linh cảm nơi này sẽ thành căn cứ mới.

Hoàng Anh lấy túi nilon trùm vào tay, cầm bánh hải đường, tiện thể hỏi thử, xem Tiền Thừa có dùng mấy lí do dở hơi kia xin nghỉ cho cô không, chỉ nói nhà có việc, cũng không hiểu lấy đâu ra quan hệ để xin cô nghỉ kéo dài vô thời hạn.

Giang Diễm cố sức mặc một cái quần ống loe, vất vả mãi mới kéo đến eo, đột nhiên hít một hơi thật sâu mới kéo qua quần lót được, mặc thì mặc xong rồi, nhưng bó chặt đến mức cô nàng không chờ nổi hai ba câu nhận xét của Hoàng Anh, đã cởi khuy quần ra, ngồi xuống thở lấy hơi.

Hoàng Anh nhăn mặt đề nghị, “Để tớ nhờ bác gái sửa hộ cho.”

Giọng Giang Diễm cũng có chút uể oải, “Phiền cậu.”

“Đúng rồi, cậu ăn thử cái này...” Hoàng Anh đặt cái bánh hải đường cô cắn hơn nửa xuống, vừa cầm cốc nước trái cây lên hút, vừa tìm một gói quà trông có vẻ là hộp đóng gói.

Mở ra là bánh ngàn lớp trên bóng dầu thân bột.

Giang Diễm không từ chối cái nào, cắn một miếng hứng tay đẩy vụn, cô nàng ‘ừm’ một tiếng dài, “Cũng mua ở Hong Kong?”

Hoàng Anh nghiêng đầu, “Khách sạn tớ ở tặng, tớ thấy ăn rất ngon, còn ngon hơn ở cửa hàng, bèn cầm mấy hộp về.”

Giang Diễm than thở, “Ai, mẹ tớ ấy, bà nghe nói người yêu cậu là đại gia, thế là bắt đầu bảo sao tớ không tìm được một thằng có tiền, nói đến mức tớ phát điên!” Cô nàng nói qua nói lại một lúc, nói đến đề tài này nhớ ra, “A, có chuyện phải nói cho cậu...”

Giờ đang kêu gọi tự do yêu đương, từ chối phụ huynh ép duyên, xung quanh có không ít bạn học nghỉ hè kéo tay nhau về nhà, trịnh trọng tuyên bố với người nhà muốn định chung thân.

Anh bạn tốt Cao Tử Khiêm của Hoàng Anh cũng chạy theo xu hướng, mở tiệc đính hôn.

Ngoài quán rượu nổ một tràng pháo, trên sân khấu màu đỏ trong quán rượu, MC điều chỉnh micro, Cao Tử Khiêm mặc tây trang đen, đứng cạnh tháp champagne, dường như trưởng thành trong một đêm.

Hoàng Anh ngồi ở bàn dành cho phía bạn bè, mặt không có vẻ chờ mong gì, cô không biết sao Cao Tử Khiêm và chị Tiểu Lâu lại tiến triển đến bước này, nhưng cô biết tối nay chị Tiểu Lâu sẽ không xuất hiện, hơn nữa còn là chạy trốn với anh họ cô.

Ngay sau đó, hai bên gia đình đều biết chuyện này, nhất thời đều lo lắng, chỉ có người bà nội lẩm cẩm của Khúc Tiểu Lâu dường như không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lại như nghe được tin Khúc Tiểu Lâu đào hôn, mới nhếch mép cười cười, ngồi nhai đậu luộc mềm một mình.

Khách khứa từng bàn rời khỏi chỗ, Hoàng Anh vẫn chưa quyết định được có nên đi không, cũng chẳng có vẻ đứng ngồi không yên, vẫn bị Cao Tử Khiêm liếc mắt nhận ra.

Cao Tử Khiêm kéo ghế phủ vải đỏ, ngồi xuống cạnh cô, rồi nói, “Cậu... đúng là không phải bạn tớ.”

Cậu và Giang Diễm không thân mấy, một người bạn khách vẫn chưa đi là một nam sinh đeo kính, cậu ta lại ngồi xa, có thể thấy, câu này nói với Hoàng Anh.

Có lẽ Cao Tử Khiêm đã đoán ra chút manh mối, cô không lên tiếng, coi như là ngầm thừa nhận.

Từ lúc nghe được tin chị Tiểu Lô muốn đính hôn qua Giang Diễm, Hoàng Anh lập tức truyền tin cho Tiên Thừa, Tiên Thừa muốn cô giúp lừa Khúc Tiểu Lô ra nói vài câu, cũng không chút do dự. Vì Tiên Thừa là anh cô, tình cảm từ bé đến lớn, không phải nói bở là bở như một bàn tiệc rượu.

Giang Diễm cũng chưa về, chỉ là thềm thuồng đĩa cá hạt thông [3] này từ lâu, không nhịn được chấm mút rút đi một tí, lén gắp mấy miếng, kết quả tiếng đĩa sứ ma sát với mặt bàn thủy tinh vang lên cành cạch, tình cảnh rất lúng túng.

[3] Cá hạt thông:

Cao Tử Khiêm nhìn cô cười, "... Ăn đi."

Hoàng Anh thở dài một cái, đứng dậy lấy cái mở chai, mở chai rượu đỏ, rót đầy một ly rượu, nhắm chặt mắt ngửa đầu uống cạn, cũng chẳng nói xin lỗi với Cao Tử Khiêm. Cao Tử Khiêm cầm đũa nhắm về phía cái bát, lập tức gắp thức ăn trên bàn, phí một buổi tối tức đến đói meo. Cậu bạn đeo kính dò xét xung quanh, cũng không khách sáo bắt đầu.

Bố mẹ nhà trai nhà gái tiễn khách xong, chia nhau ra ngồi hai bên bàn trống, không muốn nói năng, lo đối phương vừa lên tiếng là không giải quyết ổn thoả được, không biết ai đẩy ai trước, chỉ thấy một bàn bốn người im lặng bắt đầu ăn.

Đêm khuya kèm theo tiếng côn trùng kêu vang, trong vườn hoa chen nhau một màu xanh thẫm.

Hoàng Anh gỡ mái tóc buộc lên trước khi tắm ra lắc lắc, cơ thể mang hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái, bò lên trên giường cao mềm, chui vào trong khuỷu tay anh, đọc chung một quyển sách với anh, dù cô đọc không hiểu.

Mấy hôm nay là kì kinh nguyệt của cô, chứng tỏ lần nào tránh thai cũng thành công.

Muốn cưới thì cưới, tạm thời không muốn sinh con cũng không sinh. Trần Tông Nguyệt chiều theo cô, nhưng cô lại vong ân phụ nghĩa, nhốt anh vào lồng sắt trong lòng mình, nơi đó gánh chịu tất cả tình yêu và sự ích kỉ của cô.

Hoàng Anh tin là anh tự nguyện, vì anh yêu cô, suýt, bí mật này chỉ cô biết là tốt rồi, mấy năm nay anh đã sức cùng lực kiệt, căng sợi dây thù hận mà cố sống, không thể để anh đứt phụt mất.

Cánh tay Trần Tông Nguyệt vòng ôm lấy cơ thể cô, lật sách hơi vương, mãi đến khi vai anh thực sự mỏi nhừ muốn đổi tư thế, phát hiện mắt cô đã khép lại, hơi thở đều đều, đã thiếp đi mất.

Chiều nay, Hoàng Anh mơ thấy trong nhà ấm nở cây lan ý, trắng như chiếc váy cotton từng treo ngoài cửa sổ, như ánh trăng cô thấy khi nằm trên giường ở góc xép nhỏ.

Từ trong mơ tỉnh lại, chắc là Trần Tông Nguyệt ra ngoài tập thể dục buổi sáng, Hoàng Anh không chờ nổi nữa vén chăn lên. Vừa dùng chun buộc tóc lên, vừa chạy bình bịch xuống tầng, nhảy lò cò đi giày sandals, lấy chìa khoá nhà ấm treo trên cửa xuống.

Trong căn nhà ấm thuộc về mình, Hoàng Anh ngồi xõm trước một chậu lan ý, chạm vào cái bông mo của nó, nở ra thật.

Thượng Đế quá yêu loài người.

Một ngày nào đó, trà nhân lại nhặt được một cây bút máy, trả lại cho quản lí đại sảnh, quản lí nhận ra cây bút này có giá trị không nhỏ, giao lại cho quản lí phòng trà, lần này, quản lí nhận ra, là cây bút bà Trần làm rơi.

~ Hoàn chính văn ~

LINK Truyện:

Trăng Trong Lòng <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/trang-trong-long-3663360.html>

LINK Chương này:

Chương 67: Thượng Đế quá yêu thương loài người
<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/trang-trong-long-3663360/chuong-67.html>